

Welke dag is het vandaag?

Wil je meer informatie over het boek of de auteur, kijk dan op www.boekenvanrina.nl, de Facebookpagina van Rina Stam of op haar Instagramaccount [@rina.stam](https://www.instagram.com/rina.stam)

Rina Stam

Welke dag is het vandaag?

Derde druk, augustus 2022

© 2022 Rina Stam

ISBN: 978-90-9035891-8

NUR: 402

Auteur/uitgever: Rina Stam

Omslagontwerp: Theresa Heetebrij-Halfmouw
www.flamingomedia.nl

Correctie tekst: Erik Driessen
www.detekstkenner.nl

Druk en bindwerk: Probook

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur/uitgever.

www.boekenvanrina.nl

mama

*jarenlang leef je in mist
zo vaak heb je je vergist
mijn hoofd doet het niet
wat gaf dat veel verdriet*

*iedere week zat ik aan je zij
zo gingen maanden en jaren voorbij
dementie dat in de lucht hing
stap voor stap de aftakeling*

*overgrootmoeder, oma en nu jij mam
oud, dement en stram
bovenal vrolijk en zingend voluit
in wartaal, met steeds minder geluid*

*jij fluistert in mijn oor
ik typ wat ik hoor
en schrijf over jouw verwarrende hoofd
zodat dit verhaal nooit dooft*

DEEL I Francis

Waar ben ik? Hoe kom ik hier? Paniek borrelt binnenin mij omhoog. Mijn hoofd voelt vreemd. Alsof mist in mijn brein is neergedaald. Het gevoel lijkt op wat ik de laatste tijd vaker heb, wanneer ik een naam of woord kwijt ben en er niet meer op kan komen. Steeds floept het weg, net voordat mijn gedachten het kunnen pakken. Dit is veel heftiger en het duurt nu wel erg lang. Ik begin te zweten en kijk om mij heen. Ik probeer mij te herinneren of ik de omgeving herken. Aan de ene kant zie ik een voetbalveld en aan de andere kant huizen: vier rijtjeswoningen en twee vrijstaande woningen. Een grote eik staat naast het linkerhuis. Wie wonen daar? Volgens mij moet ik dat weten.

Ik sta naast mijn fiets en tranen wellen op. Dit moet mij bekend zijn. Waarom weet ik het niet? Ik doe mijn ogen dicht en haal diep adem. Ik ontspan en open mijn ogen.

Een vrouw komt aanfietsen. 'Hallo Francis', roept ze als ze langsrijdt. Haar moet ik vast en zeker kennen. Ik probeer een naam bij het gezicht te krijgen en pijnig mijn hersenen. Mijn hoofd blijft leeg.

'God, help mij. Wat gebeurt er met mij? Waar ben ik?', doe ik een schietgebedje. Voor mijn gevoel sta ik hier uren wanneer eindelijk de mist optrekt, maar het zullen minuten zijn geweest. Ik krijg langzaam weer een helder hoofd. Ik ben niet ver van huis. Thuis heb ik de fiets gepakt en ik ben op weg naar mijn broer Ruurd en zijn vrouw Nadia. Dit is schrikken. Mijn hersenen waren zo ineens in pauzestand.

Natrillend stap ik op mijn fiets. Ik hoop dat Ruurd en Nadia straks niets aan mij merken. Het is vast de leeftijd. Iedereen vergeet toch wel eens wat? Diep van binnen weet ik dat ik mijzelf voor de gek houd. Daar wil ik niet aan denken.

De trappers duw ik steeds sneller rond, alsof ik mijn nare ervaring van mij af kan fietsen. Met de wind in mijn gezicht en mijn haren

strak naar achteren waaierend, fiets ik stevig door. Steeds sneller en sneller ga ik.

Hijgend zet ik de fiets tegen het hek van Ruurd en Nadia. De groene verf bladdert af. Dit hek is duidelijk aan een verfbeurt toe. Dat zou bij Bastiaan nooit gebeurd zijn. Bij hem moest alles piekfijn in orde zijn. Het is nu acht jaar geleden dat hij is gestorven. Dood neergevallen tijdens het grasmaaien, terwijl hij nog een vierkante meter te gaan had. Hij heeft niet eens alles af kunnen maaien. Dat God niet vijf minuten geduld kon hebben. Dan was het tenminste gegaan op de manier van Bastiaan: het hele gazon keurig gemaaid. Zo vaak heb ik het vervloekt, dat stomme gras. Het moest altijd mooi kort zijn. Ik maaide vaak het gazon overdag, eigenlijk een klusje voor mijn man, zodat hij 's avonds kon uitrusten na een zware werkdag in de bouw. Maar mijn hulp werd niet gewaardeerd. Het was nooit goed. Ik verwachtte dat hij dankbaar en blij zou zijn, omdat ik hem werk uit handen nam, maar nee hoor: hij kwam thuis, wierp een blik op het door mij gemaaide gazon en daar ging hij, de schuur in om de grasmaaier te pakken. Bastiaan maaide doodleuk het hele stuk nog een keer. Daarna kreeg ik bij binnenkomst een donderpreek dat ik het gras niet kort genoeg gemaaid had. Hij wilde toen hij jong was dominee worden. Die wens is nooit uitgekomen, omdat mijn schoonouders geen geld hadden voor de studie. Preken had hij niet hoeven leren. Dat kon hij prima.

Het gazon van Ruurd en Nadia ligt vol met herfstbladeren, zie ik als ik van het hek langs de tuin naar de achterdeur loop. Bij het keukenraam sta ik even stil en kijk naar binnen. Mijn broer zit aan tafel met de krant voor zich. Nadia staat voor het aanrecht en doet water in de rode waterkoker. Hee, een rode? Is die nieuw? Had zij die al? Ik kom er zo een-twee-drie niet op.

Door de achterdeur loop ik de bijkeuken in. 'Joehoe', roep ik en zwaai vrolijk de keukendeur open. Ze zullen niet aan mij merken dat ik tien minuten geleden finaal de weg kwijt was.

'Hee Franny, fijn dat je er bent. Ga zitten. Het koffiezetapparaat

pruttelt en de waterkoker staat aan', verwelkomt Nadia mij.'

Hallo zus', murmelt Ruurd boven zijn krant.

'Zus', dat hoor ik liever dan 'Franny'. Ik heet Francis, al meer dan zeventig jaar. Ruurd is lang geleden mij Franny gaan noemen. Anderen gingen dit overnemen. Voor vrienden en familie ben ik sindsdien Franny. Ik vind dit niet leuk, omdat ik mij er gekleineerd door voel. Ik heb er nooit wat van durven zeggen. Wanneer mijn kleinkinderen mij 'Oma Franny' noemen, smelt ik. Dat klinkt heel lief en voelt voor mij anders.

Als ik langs Ruurd loop, om aan tafel te gaan zitten, strijk ik mijn broer over zijn dikke, witgrijze haardos. Wij zijn beiden gezegend met een flinke bos haar. De zware antieke eikenhouten keukenstoel piept over het laminaat, wanneer ik hem naar achteren schuif. Ik plof neer op het bruine leer en druk mijn rug tegen de leuning aan. Ruurd vouwt de krant op.

'Nog schokkend nieuws?', vraag ik.

Hij haalt zijn schouders op. 'Hetzelfde als altijd.'

Nadia zet twee kopjes koffie en een kopje thee op tafel. Ruurd drinkt sinds zijn hartoperatie geen koffie meer. Van koffie krijgt hij hartkloppingen. Nadia schuift een schaal met chocolaatjes tussen de kopjes door naar ons toe. Puur of melkchocolade in de vorm van bloemen, beide soorten met een hart van witte chocolade. Ik ben dol op pure chocolade en pak een donkere bloem van het schaalje en neem een hap. 'Lekker', zeg ik met de mond vol.

'Hoe gaat het nu met je?', vraagt Nadia. 'Laatst zei je dat je je zorgen maakt, omdat je steeds vaker wat vergeet.'

Oh ja, ik heb met Nadia gesproken over mijn mistige buien, waarin ik de simpelste dingen vergeet. Ik wil er nu niet over praten. Straks verspreek ik mij en vertel ik dat ik net minutenlang verward langs de weg stond. 'Het is niet weer gebeurd', mompel ik. 'Vast een griepje onder de leden gehad.'

Nadia kijkt mij strak aan en zegt niets ...